

BÁN CHỒNG CHO BẠN

Nàng không ngủ được, câu chuyện nàng nghe hồi sáng cứ vang vọng mãi trong đầu, hành hạ nàng. Quay sang thấy anh vẫn thờ đều, giấc ngủ ngon với gương mặt đầy toại nguyện. Nàng cố dẫn đề không đánh thức anh dậy nửa đêm hỏi cho ra lẽ. Kinh nghiệm của người phụ nữ nhạy cảm và từng trải dạy cho nàng biết sự điềm tĩnh và thận trọng không bao giờ thừa. Đạo này công việc làm ăn gặp nhiều trục trặc đã khiến nàng trở nên lơ là gia đình, có lẽ đây là cái giá nàng phải trả cho sự tham vọng của phụ nữ, nàng đã quá chủ quan và đặt niềm tin không đúng chỗ.

Nàng đã từng rất tự hào vì có 1 người chồng luôn ủng hộ sự nghiệp của mình, không đòi hỏi ở nàng trách nhiệm quá cao trong việc làm vợ. Nàng không thể thường xuyên nấu cho chồng những bữa cơm ngon, không thể mỗi tuần cùng chồng về thăm ba mẹ 2 bên, không thể có những ngày lễ lãng mạn để ngủ nướng và cùng nhau ăn sáng trên giường, nhưng nàng đã cố gắng rất nhiều để gia đình được no đủ, để họ hàng 2 bên được chăm lo chu đáo và hơn hết là để chồng nàng chuyên tâm nghiên cứu. Nàng không muốn chồng nàng vì mưu sinh mà bỏ phí tài năng và đam mê trong góc phòng thí nghiệm. Anh đã từng nói rất biết ơn nàng vì điều đó. Lẽ nào nàng đã sai?

Nàng may mắn có 1 cô bạn gái thân thiết như chị em ruột từ những ngày ấu thơ. Bạn nàng khôn ngoan lanh lợi, sớm thành đạt và có 1 người chồng giàu có dù đôi khi nàng thấy những tia buồn trong mắt bạn khi nghe cô tâm sự về cuộc hôn nhân không có tình yêu. Họ hiểu nhau, tin nhau, trong lúc việc kinh doanh sa sút chính cô bạn thân đã không ngần ngại cho nàng mượn một số tiền lớn mà không cần thế chấp. Và cũng chính nàng đã là bờ vai, là chỗ dựa, là nơi trú lòng, sẵn sàng bỏ buổi họp để bên cạnh bạn khi cuộc hôn nhân thiếu tình yêu kia có dấu hiệu rạn nứt. Lẽ nào nàng đã sai?

Đôi ba tin đồn ác ý về mối quan hệ mập mờ giữa 2 người nàng hết sức tin tưởng đến tai nàng, nàng cũng chẳng mảy may nghi ngờ. Nàng vẫn biết thói đời thù nhiều chuyện oái oăm, con người ta luôn thấy chút gì đó thích thú trước những bất hạnh của đồng loại. Tuy nhiên nàng cũng thừa nhạy cảm và đủ thông minh để thiết lập 1 hàng rào bảo vệ hạnh phúc của chính mình. Những câu chuyện vu vơ về mối quan hệ ngoài luồng của ai đó. Những tâm sự đàn bà về người chồng đầu ấp tay gối. Những tín hiệu ngầm như cảnh báo. Những khẳng định chắc nịch của lòng tin về sự chung thủy và cả những tia quan sát ngấm ngấm sẵn sàng chặn đứng mọi tội lỗi có thể. Nàng đã chu đáo, đã cẩn thận, đã tự tin như thế. Lẽ nào nàng đã sai?

Nàng nhìn hai con người trước mặt mình, hai con người nàng đã yêu thương tin tưởng biết dường nào, nay bắt tay cùng nhau phản bội nàng. Cuộc gặp gỡ 3 người mà nàng cố

tình sắp xếp khiến cho đối phương không giấu kịp sự ngỡ ngàng. Nàng thấy lòng hơi hả hê khi nhận ra vị trí phán xét của mình trước 2 con người tội lỗi không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Họ không nhìn nàng và cũng không dám nhìn nhau. Nàng đã hồi hộp chờ đợi giây phút này, để tuôn ra muôn ngàn lời chì chiết chửi rủa thậm tệ, nàng nghĩ ra tất cả những câu đau đớn nhất có thể, nàng biết rõ từng điểm yếu của đối phương vì đã có thời nàng coi họ là máu thịt của chính mình. Nàng có thể giết họ, chỉ bằng một câu nói. Vậy mà giờ đây, nàng không thể thốt nên lời, nàng nhìn họ đăm đăm rồi vội quay đi, cố ngăn không cho những giọt nước mắt trào ra. Không được khóc, nàng tự nhủ, mình không được khóc. Chính họ mới là người phải khóc vì đã phản bội mình. Lòng kiêu hãnh giúp nàng ngẩng mặt lên ngạo nghễ. Họ cất lời xin lỗi càng khiến nàng thêm tức giận. Đòng thanh đồng khí làm sao!

– Tại sao lại là hai người?

Nàng hỏi mà không mong một câu trả lời:

– Hai người thèm nhau tới thế sao?

– ...!

– Dù sao đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Tôi cũng không muốn làm to chuyện để mọi người cười chê, chúng ta nên giải quyết trong nội bộ 3 người thôi.

Nàng nhếch môi cười khi bắt gặp cái thờ phào dù rất khế. Dám làm mà còn sợ người ta biết, hèn thế!

– Nếu em mở lòng tha thứ, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu như không có chuyện gì xảy ra, anh hứa sẽ...

Nàng giơ tay ngăn chồng nói tiếp:

– Em sẵn sàng để hai người đến với nhau mà tận hưởng hạnh phúc! Cứ yên tâm!

– Không, mình không...!

Nàng lại trừng mắt khi cô bạn vừa mở lời. Trong lúc này, nàng mới là người được quyền lên tiếng và quyết định chứ không phải họ. Bất kỳ câu nói nào phát ra từ hai cái miệng đáng ghét kia cũng có nguy cơ làm cơn giận trong lòng nàng bùng nổ.

– Đòi lại chúng ta có một thỏa thuận. Nàng nhìn cô bạn đang ử dột cúi đầu: – Cậu đã cho mình mượn 500 triệu cách đây 3 tháng. Mình là người sòng phẳng và không muốn nợ nần ai, nhất là với cậu, cho nên mình bán anh ta cho cậu để trừ nợ. Cậu lấy anh ta và chúng ta không còn nợ nần gì nhau.

– Em! Sao em có thể...?

– Tại sao không? Điều kinh tởm nhất là ngoại tình với bạn vợ anh còn làm được thì anh có quyền gì mà trách móc ai? Đúng, tôi bán anh cho cô ta đó, 500 triệu là quá tốt rồi chứ con người anh thực ra không đáng 1 xu. Tuy nhiên cô ta thèm khát anh như vậy thì bỏ 500 triệu ra lấy anh về mua vui chắc cô ta chẳng tiếc đâu, đúng không?

Nàng nhìn 2 gương mặt tái xanh vì hổ thẹn và bị xúc phạm, biết mình đã đánh đúng chỗ yếu nhất. Trái tim nàng có giây lát sung sướng hả hê. Hai con người trí thức, tự tôn và hiểu biết kia, câu nói của nàng còn đau đớn, nhục nhã hơn vạn lần xỉa xói chửi rửa mỉa mai. Nàng xách túi đứng lên, nhìn hai người ngồi đó bằng ánh mắt khinh bỉ nhất mà nàng có thể.

– Thế nhé, nếu có ai quen hỏi thăm tôi sẽ nói ngắn gọn là bán chồng cho bạn thân với giá 500 triệu, còn những việc khác 2 người muốn giải thích thế nào thì tùy, tôi không quan tâm, từ nay chúng ta không còn bất cứ quan hệ nào với nhau nữa. Chúc may mắn!

Nàng kiêu hãnh quay bước đi, biết chắc 2 người ngồi lại sẽ vì câu nói của mình mà không thể yên ổn. Đối với nàng đây mới thực sự là đòn trừng phạt đáng giá.

Nàng dắt xe, nổ máy, cố giữ cho tay mình bớt run rẩy. Trong sự thích thú hả hê khi làm cho đối thủ kinh hãi, nàng nhận thấy cả nỗi đau ngấm ngấm mà giờ đây chỉ còn riêng với mình, nàng cảm nhận nó trào sôi dữ dội. Nàng đeo khẩu trang, đeo kính, mặc áo khoác, che đậy mình thật kỹ và chạy đi. Dưới lớp bọc kín đáo, nỗi đau vùng lên thốn thức và nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi. Trong dòng người hối hả trên đường, không ai hay có một người đang giấu gương mặt đầm đìa sau lớp khẩu trang. Nàng lướt đi như trôi vào cõi mộng du.

*****

Sân bay Tân Sơn Nhất 1 ngày nhiều gió, người đàn bà trung niên quán lại chiếc khăn quàng cổ, dõi mắt nhìn trời xanh như tìm kiếm một hình ảnh quen thuộc, một mảnh trời quê mà bà nghĩ có lẽ suốt đời mình chẳng bao giờ gặp lại. Đã 20 năm kể từ ngày bà rời bỏ quê hương, mang theo trong tim nỗi đau như cắt và cả lòng tin đã vụn vỡ, hy vọng xư người xa lạ có thể làm hàn gắn một vết thương. Nhưng người đàn bà càng thành đạt bao nhiêu càng thấy lòng mình nhức nhối bấy nhiêu vì vết thương tưởng chừng như hóa thạch vẫn thẳm âm ỉ trong tim. Sống trong nỗi giận hờn đau đớn suốt 20 năm, một ngày chợt nhận ra tóc đã bạc màu, môi thoi thắm tươi và mắt đã hằn những vết thời gian, lại chợt thèm quay quắt trở về, trở về để thứ tha, để quá khứ không còn hành hạ đêm đêm, để tìm cho mình phút bình an cuối cuộc đời. Tha thứ cho người và cho cả chính mình.

Căn nhà nhỏ hơn bà nghĩ, giản dị đến không ngờ. Trước sân trồng bụi hoa nguyệt quế xum xuê, loài hoa mà bà vẫn yêu thích. Bà hít một hơi rồi nhấn chuông, lòng không dung hồi hộp kỳ lạ. Một người phụ nữ gầy gò khắc khổ bước ra mở cửa, họ nhìn nhau, sững sờ, ca nước trên tay chủ nhà rơi xuống vang một tiếng khô khốc.

Họ ngồi trong phòng khách, đã 20 phút trôi qua mà vẫn chưa ai cất nên lời, ngập ngừng bà hỏi một câu khách sáo:

– 2 người vẫn khỏe chứ?

– Tôi vẫn khỏe, nhưng ông ấy thì...

Chủ nhà ngập ngừng đưa mắt nhìn vào nhà trong.

– Ông ấy bệnh à?

– Ông ấy đột quy, nằm một chỗ đã 5 năm nay rồi!

– Vậy ư? Ông ấy vốn rất khỏe mà. 2 người thay đổi nhiều quá, suýt nữa tôi không nhận ra.

– Còn bà vẫn đẹp như xưa, thậm chí còn đài các hơn rất nhiều, thời gian có vẻ như không làm ảnh hưởng tới bà mấy. Chắc bà sống rất hạnh phúc?

– Hạnh phúc? Nếu tôi thật sự hạnh phúc liệu 2 người có thấy thanh thản hơn không? 2 người cũng đang rất hạnh phúc cơ mà.

Bà chủ nhà giật mình trước cái nhìn của vị khách, bà thu người trong cái ghế, thân hình gầy ốm càng có vẻ teo tóp lại trước vẻ tự tin và ánh mắt nhiều hàm ý kia. Mất một lúc lâu bà chủ nhà mới lên tiếng:

– Chúng tôi không hạnh phúc như bà nghĩ đâu. Ngày đó, sau khi bà bỏ đi, chúng tôi đã sống những ngày thật kinh khủng dưới sự lên án và dè bỉu của những người thân quen. Chúng tôi có lỗi và phải chịu hình phạt. Nhưng hình phạt lớn nhất, kinh khủng nhất không phải là cái nhìn của dư luận mà chính là câu nói sau cùng của bà: “bán chồng cho bạn với giá 500 triệu!”. Câu nói đó ám ảnh hai chúng tôi đến tận bây giờ.

– Tôi không nghĩ sau việc làm của 2 người thì còn có điều gì khiến 2 người phải e ngại!

– Thật ra mối quan hệ của chúng tôi chỉ là một phút không kiềm chế mình. Tôi không phải là thanh minh! Nhưng chúng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ đến với nhau, nhất là ông ấy, ông ấy vẫn rất yêu bà và chưa bao giờ có ý định bỏ bà cả.

– Nhưng rốt cuộc 2 người vẫn đến với nhau!

– Phải, có lẽ vì chúng tôi quá cô đơn và cùng chịu chung một nỗi dày vò. Điều đó đã đưa chúng tôi đến gần nhau hơn, chứ không phải là tình yêu. Chúng tôi sống cùng nhau để động viên nhau, an ủi nhau, cùng nhau chờ đợi...

– Chờ đợi điều gì?

– Sự tha thứ của bà!

– Thật khó tin!

– Phải, có lẽ bà không tin, nhưng hơn 20 năm sống chung, chúng tôi trên danh nghĩa luật pháp vẫn không phải là vợ chồng.

Chúng tôi không có giấy hôn thú, ông ấy không muốn đăng ký kết hôn vì đối với ông ấy bà là người vợ duy nhất! Cuộc sống của chúng tôi thật chẳng dễ dàng. Ông ấy không còn đam mê nghiên cứu, công việc của tôi cũng gặp khó khăn, có lẽ đó là quả báo. Chúng tôi ở chung một nhà, ăn chung một mâm cơm, ngủ chung một giường và cùng chung một người để nghĩ đến. Chúng tôi không dám nhìn vào mắt nhau, không dám ôm nhau ngủ, thậm chí không dám cả việc có con, tất cả chỉ vì nỗi ân hận và sợ hãi dày vò. Chúng tôi cô đơn và mệt mỏi tận cùng, như 1 cái giá phải trả. 5 năm trước ông ấy đột quỵ, nằm liệt một chỗ, nói năng cũng trở nên khó khăn, vậy mà ông ấy vẫn luôn gọi tên bà. Chúng tôi luôn cầu mong một ngày nào đó bà quay về và tha thứ cho chúng tôi.

Người đàn bà ngồi nghe, lặng người, tâm trí hoang mang. Lẽ ra bà phải thấy thích thú, hả hê lắm khi chứng kiến cuộc sống thương tâm của hai người đã từng hủy hoại lòng tin yêu trong bà. Vậy mà giờ đây, trước người đàn bà một thời bà căm hận, bà chỉ thấy một nỗi xót xa không nói nên lời.

– Bà cho tôi vào thăm ông ấy!

Bà không dám tin vào mắt mình nữa, 20 năm, 20 năm làm người ta thay đổi đến thế này ư? Nằm bất động trên giường là một người đàn ông gầy gò, già nua và mệt mỏi. Bà không dám tin đây chính là người đã từng là chồng mình, đã từng là người đàn ông bà hết mực yêu thương, đã từng là người đàn ông làm bà đau đớn vì yêu và hận suốt mấy chục năm trời.

– Ông có nhận ra ai đây không?

Đôi mắt người đàn ông nhìn bà thật lâu, cái nhìn ban đầu vốn lãnh đạm phút chốc trở nên thảng thốt:

– Yên... Yên!... em Yên, vợ... vợ anh!

Người đàn ông lấp bắp, khuôn miệng méo xệch, những âm từ rời rạc vang lên, vội vã, vui mừng lẫn tủi hổ. Bà nhìn ông, bật khóc. Bà bước tới, nắm bàn tay giơ ra chờ đợi, bà cảm giận ông, nhưng muôn ngàn lần không muốn ông phải khổ sở thế này. Đôi mắt người đàn ông ầng ậc nước, cái nhìn dán vào mặt bà như tìm kiếm, van nài, cái nhìn khẩn khoản đầy hy vọng.

– Đứng... đứng... bán... anh!

Bà sững sờ nhìn ông nghe lòng nghẹn đắng. Trời ơi, hóa ra câu nói của bà đã ám ảnh ông đến tận bây giờ. Thốt nhiên bà thấy ghê sợ chính mình, bà thấy mình cũng độc ác, cũng hèn hạ, cũng nhẫn tâm, thậm chí nỗi đau bà gây ra cho đối phương còn kinh khủng gấp mấy lần. Tại sao, tại sao khi đó bà lại nói ra câu nói độc địa đó? Phải chăng vì lời nói tàn nhẫn đó mà chính bản thân bà suốt 20 năm vẫn không được một ngày vui vẻ?

– Tha... tha thứ... cho anh!

Ông vẫn lấp bắp nói, ông có lẽ muốn nói rất nhiều, phải chi ngày đó bà cho ông một cơ hội lên tiếng, bà đã để cơn giận lôi mình đi quá xa. Nước mắt ông vẫn ứa ra làm hai người đàn bà nghẹn ngào tức tưởi không thốt nên lời.

– Ông ấy vẫn còn rất yêu bà! Ông ấy và cả tôi nữa đều mong nhận được sự tha thứ từ bà, có vậy chúng tôi chết mới nhắm mắt được.

– Khi tôi quay về đây là tôi biết mình cần phải làm gì. Bản thân tôi mang nỗi căm hận trong lòng cũng chưa từng có một ngày được sống yên ổn. Tôi tha thứ cho hai người, và tôi cũng muốn tha thứ cho chính mình. Chúng ta đều đã già, hãy sống những ngày còn lại thật vui vẻ. Những hi vọng ảm ố của cuộc đời đã không còn dành cho chúng ta nữa rồi.

Bà quay sang ông, dùng tay lau đi những giọt nước mắt đang ứa ra trên gương mặt nhăn nhúm vì xúc động của người mà bà một thời yêu thương và nở một nụ cười nhẹ nhàng:

– Em đã tha thứ cho anh từ rất lâu rồi! tha thứ cho cả 2 người! anh và cô ấy!

Người đàn ông gật gật đầu, môi nở một nụ cười dẫu méo mó nhưng đầy sức sống, nước mắt vẫn cứ chảy ra, chảy ra không sao ngăn lại.

Người đàn bà rời khỏi căn nhà đơn sơ sau buổi trùng phùng. Bà chủ nhà bịn rịn tiễn chân, lúc quay vào nhận ra trên bàn một phong bì trắng. Có một lời nhắn gửi lại: “Đây là 500 triệu ngày xưa bà cho tôi mượn, tôi xin trả lại đồng thời rút lại lời nói khi đó, tôi không bao giờ bán chông cho bạn với giá bao nhiêu đi nữa. Mọi chuyện đã xảy ra xin 2 người

hãy quên đi để cả 3 chúng ta có thể có những ngày cuối đời thanh thản! Thân ái. Bạn gái thân của bà: Phi Yến.”

Thuy Vân

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, January 10, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*